

عنوان مقاله:

بررسی میزان جمعیت پذیری شهرهای کوچک در تعادل بخشی استان بوشهر

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و مدیریت توسعه شهری در ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

بهسا عبدالله - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی منطقه ای، گروه شهرسازی، دانشکده عمران، معماری و هنر، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران.

زهراسادات سعیده زرآبادی - دانشیار گروه شهرسازی، دانشکده عمران، معماری و هنر، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

تعادل بخشی یکی از مفاهیم مهم در برنامه ریزی منطقه ای می باشد که از طریق توزیع متعادل جمعیت، فعالیت و خدمات موجب از بین رفتن نابرابری های منطقه ای و برقراری تعادل در سطح منطقه می شود. در این راستا شهرهای کوچک به سبب ایجاد ارتباط میان نقاط روستایی و شهرهای میانی می توانند نقش مهمی در تعادل بخشی و توسعه منطقه ای ایفا نمایند. در استان بوشهر نیز بخش عمده ای از جمعیت، فعالیت و خدمات در شهرهای بزرگ و میانی متمرکز شده اند. از این رو، پژوهش حاضر سعی دارد میزان جمعیت پذیری شهرهای کوچک را در تعادل بخشی در سطح استان بررسی کند. نتایج حاصله نشان می دهد میزان جمعیت پذیری در شهر دیر افزایش یافته است. در حالی که کاهش توان جمعیت پذیری در شهرهای خورموج و دیلم مشاهده می شود. از این رو شهر دیر می تواند نقش بسیاری در تعادل بخشی ایفا کند.

کلمات کلیدی:

شهرهای کوچک، تعادل بخشی، ضریب کشش پذیری، استان بوشهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/847817>

